

Kolleger ud over det sædvanlige

CSR

Folkekirkens Nødhjælp

06.03.2019

I Folkekirkens Nødhjælps WeFood-butikker er de frivillige lige så forskellige som varerne på hylderne. Blandt andet udgør udsatte grupper på arbejdsmarkedet en fast andel af personalet.

Christina Maschmann er en af dem – for hende betyder arbejdet, at hun føler, at hun kan bidrage med noget, trods et handicap, der forhindrer hende i at have et almindeligt job.

Prøv at forestille dig, at du så verden sådan her: Fra din næsetip og fem meter frem er alt fint og skarpt, og herefter flyder det ud i en sløret masse. Hvis du kigger til siderne, er det som om, du har skyklapper på – forstået på den måde, at det, du ser lige foran dig, står skarpt, men kigger du til siderne er det en udflydende grød. Og når du skal høre, lyder det som om, du har en tyk hue trukket ned over ørerne.

Hvis man aldrig har prøvet andet, er der jo ikke noget usædvanligt eller irriterende i det. Og sådan er det for Christina Maschmann, 46 år, førtidspensionist og frivillig på særlige vilkår i Folkekirkens Nødhjælps butik for overskudsmad, WeFood, i Århus. Hun har et syns- og hørehandicap som gør, at hun som frivillig i butikken ikke kan varetage alle de opgaver, som andre frivillige kan – såsom at stå ved kassen, registrere varer i it-systemet eller køre med varer (det sidste fordi det kræver kørekort, og det kan hun ikke få). Men derfor kan hun sagtens bidrage som frivillig i butikken, og det gør hun.

Hvor de øvrige frivillige har vagter på fire timer, er Christina Maschmann i butikken to timer ad gangen, typisk en gang om ugen. Hun har været frivillig siden butikkens åbning i maj 2018. Da så hun et opslag fra Folkekirkens Nødhjælp på Facebook om butikken i Århus, og at de søgte frivillige. Så skrev hun en ansøgning.

Fem procent til de udsatte er en god deal

Poul Due Jensens Fond har støttet WeFood-butikken i Aarhus med en million kroner. I donationsaftalen indgik en aftale om, at mindst fem procent af de frivillige kommer fra udsatte grupper, der ellers ville have svært ved at 'få fat' i arbejdsmarkedet. Det var ikke svært at sige ja til - ikke mindst fordi Folkekirkens Nødhjælp i forvejen havde inkluderet udsatte grupper i arbejdet med de øvrige WeFood-butikker.

'Det har vi gjort, fordi det går rigtig godt i spænd med FKN's værdier – at vi hjælper de mest udsatte til et værdigt liv – men også fordi det giver rigtig meget mening for hver enkelt. Det her er mennesker, som flytter sig, hver eneste gang de kommer i vores butikker,' fortæller Jan-Martin Mikkelsen, projektleder for WeFood hos Folkekirkens Nødhjælp.

'I starten stod nogle af de her mennesker ude bagved med deres telefon, nu kappes de om at stå ude ved disken og betjene kunder. Jeg oplever, at alle mennesker - også socialt og andre udsatte - har et ønske om at give noget videre, og det får de mulighed for at gøre gennem WeFood,' tilføjer han.

Sans for det præsentable

Christina Maschmann viser hjemmevant rundt i WeFood-butikken, som ligger ved Vesterbro Torv i Århus. På vejen rundt i forretningen løber hendes blik opmærksomt hen over stablerne af mad, og hænderne kan næsten ikke holdes i ro, hvis en dåse står forkert eller en pakke ligger skævt.

'Man kan sige, at jeg har en god fornemmelse for at få ting til at præsentere sig pænt,' siger hun og griber ud efter en marmeladespand, der er lidt fedtet på siden.

'Ja, jeg gør det også derhjemme... måske er det noget med mit stjernetegn – jeg er vægt og de har vist noget med perfektion og balance. Det er en af mine opgaver at vaske og sortere grøntsager og lægge dem pænt op. Jeg kigger også efter udløbsdatoen på varerne, for det sker jo desværre også, at de bliver for gamle her hos os,' fortæller den energiske kvinde, der i løbet af sin ungdom har forsøgt at gennemføre adskillige videregående uddannelser. Blandt andet etnografistudiet på universitetet, translatøruddannelse på handelshøjskolen og diakon på diakonhøjskolen. Ingen af uddannelserne lykkedes det at gennemføre – simpelthen fordi Christina Maschmanns læsehastighed er langsommere end andres på grund af synsnedsettelsen. Hun kan nemlig kun læse ved at knibe venstre øje sammen og bruge det højre alene.

'Hvis jeg havde været ung i dag, hvor der findes andre og bedre hjælpemidler, og hvor man for eksempel kan få læst teksterne op, havde det måske været muligt at gennemføre en uddannelse,' siger hun.

Frivillighed giver anerkendelse

Christina Maschmann er meget talende. Og smilende. I en kort pause i fortællestrømmen tjekker hun telefonen for SMS'er fra sønnen på 12 år. Hun spadserer turen frem og tilbage til butikken fra hjemmet ved Frydenlund, tre-fire kilometer hver vej, og virker i det hele taget ikke som om, hun har brug for mange ekstra hjælpemidler for at klare hverdagen.

'Jeg har en sjov lille kikkert, som jeg bruger til at læse gadeskilte med – det hedder en tavlekikkert, og så har jeg høreapparat, men ikke i dag på grund af regnen, så virker det ikke så godt. Og så har jeg opereret linser ind i øjnene, men ellers har jeg ikke brug for noget,' forklarer hun.

Det er skam heller ikke det første frivillige job, Christina Maschmann har haft, siden hun fik afklaret sin arbejdsevne og tilkendt førtidspension. Hun har for eksempel arbejdet i Folkekirkens Nødhjælps genbrugsbutikker, passet børn og været lærerassistent. I øjeblikket er hun også besøgsven i Røde Kors.

'Jeg er glad for at kunne give noget igen, så jeg ikke bare føler mig som en nasser – eller det synes jeg jo ikke, jeg er, for jeg har jo prøvet om jeg var i stand til at have et skåne- eller fleksjob, og det kan jeg ikke,' siger hun og tilføjer:

'Jeg føler, at jeg stadig kan bruges til noget.'

Helt generelt synes hun også, at konceptet i WeFood er en god ide, og hun er glad for at kunne være med til at præge butikken, som hun også selv handler i indimellem. Og så er WeFood, mener Christina Maschmann, et godt sted for unge mennesker at få arbejds erfaring, både i forhold til at lære at drive butik, og ikke mindst i forhold til at lære, at alle mennesker kan bidrage med noget – og at alle hænder, som hun siger, er lige værdifulde.

'Jeg plejer at sige, at det er ikke alting, jeg kan, men jeg gør alt det, jeg kan.'